

Dennis Oomen
10 augustus 2014

Betaalwater in Frankrijk

Vissen op frans betaalwater

Kijkend over het water, kom ik tot de conclusie dat dit wel een erg klein putje is. Het is niet veel groter dan een voetbalveld. De dag ervoor was ik al om het water heen gelopen en kwam tot de ontdekking dat de vissen bij warm weer onder de bladeren van enkele overhangende bomen zaten. Dit gaf al veel

vertrouwen, want de vissen die ik waarnam waren zeker boven de twintig pond.

Ik nam me voor om de volgende dag te gaan vissen, aangezien het weer hetzelfde zou zijn en ik waarschijnlijk de vissen op dezelfde plek zou aantreffen. Succes gegarandeerd, zo dacht ik..

De volgende dag was ik vroeg aan de waterkant, want de dagvergunning was van 06:00 uur tot 20:00 uur, dus wilde ik er zo lang mogelijk van genieten, ik ben hollander nietwaar! Ik besloot om eerst met deeg te gaan vissen langs de kant. Ik maakte een kleine voerplek zo'n metertje of vijf uit de kant, precies op de plek waar ik eerder veel aasbelactiviteit had waargenomen. Qua materiaal had ik het simpel, gewoon een wakersysteem, zonder lood en een onderlijn van een meter lang met een grote haak, die compleet verdwijnt in de bal deeg.

Het eerste uur gebeurde er niet veel. Het was gewoon even wennen, want als ik op deze wijze vis, word ik vanaf de eerste minuut belaagd door witvis en zie je de waker continue kleine sprongetjes maken door met name brasem die aan de bal snoept. Hier was hiervan nauwelijks iets te merken. Meteen sloeg de onzekerheid toe, zat ik wel goed? Het antwoord komt niet veel later als de waker rustig oploopt en zo'n decimeter onder de hengel blijft schokken. Rustig sla ik aan en ik voel weerstand. Een logge weerstand met schokken. Nee hé, heb ik weer!

Brasem..... Totdat de hengel ineens dubbelvouwt, wow! Wat is dit? De brasem gepakt door een meerval of zo? Ik begrijp er echt niks van. De vis is traag en blijft bonken op de hengel. Is dit een grote zeelt wellicht, speelt mijn idee. Ik besluit om deze vis rustig uit te drillen en afwachten wat dit nu weer is. Na een korte drill van een paar minuten zie ik ineens wat ik heb gehaakt. Een steur! Ik ben meteen in jubelstemming, want ik heb nog nooit eerder een steur gehaakt of gevangen. Rustig glijdt hij over het koord van mijn landingsnet die wordt gehanteerd door een vriendelijke franse karpervisser die tegenover mij zat. Deze jongen was ook zo vriendelijk om mij te assisteren met de foto.

De franse karpervisser vertelt me later dat er maar twee steuren op deze vijver zitten en dat ik dus alle geluk heb om er één te vangen. De karpervisser is zeer spraakzaam en vertelt me dat hij de afgelopen nacht drie grote vissen heeft gevangen en laat mij de foto's zien. Het zijn foto's van mooie vissen, maar de laatste foto die hij laat zien heeft mijn volle aandacht. Vingtquatre kilo voegt hij er trots aan toe. ICI? vroeg ik meteen. Qui ici! Er zit dus gewoon een bijna vijftigponder in dit vijvertje! Ik monteer meteen een nieuwe bal deeg aan de haak, werp in en ga weer strijdbaar naast mijn hengel zitten. De volgende twee uren verstrijken zonder enige actie en de zon begint al aardig te prikken.

Tijd voor de stek onder de boom. Ik pak mijn brood uit de vistas en sluipt richting de boom. Ja, ze zitten er. Nu even plan de campagne maken. Onder de boom zelf kan ik niet zitten, want de begroeiing is te dik. Ik kan daar dus geen aas te water laten, laat staan een vis landen. Ik moet vanaf de tegenoverliggende oever tegen de boom aan vissen. Ik laat eerst een paar korsten onder de boom te water en sluipt weer rustig van de waterkant weg. Ik monteer een korst en werp in vanaf de oever aan de andere kant. Ik hoor het slurpen al onder de boom.

Wat urenlang duurt voor mijn gevoel is in werkelijkheid maar een paar minuten, maar daar komt ineens een schaduw naar boven, onder mijn aas. Ik kan zeer goed waarnemen dat een karperbek mijn aas van de oppervlakte pakt. Ik wacht tot de lijn gaat lopen voordat ik aansla. De lijn gaat lopen en ik zet de haak, althans dat dacht ik. Even voel ik een schokje op de hengel, maar voor de rest sla

ik in het luchtledige. Grommend kijk ik naar mijn haak die over het water springt. Ik kijk naar de plek van de vis, maar zie geen grote golven, dus misschien zitten ze er nog. Ik herhaal mijn worp met nieuwe korst en wacht opnieuw af. Zonder waarschuwing vooraf zie ik een grote kolk, hoor ik een slurp en begint de lijn te lopen. Meteen zet ik de haak. Jaa! Hangen!. De vis wil meteen de boom onder, maar dat trucje ken ik al, dus meteen hang ik letterlijk in mijn hengel. De drieponder staat krom tot onder mijn handen en de vis redt het niet om onder de boom te komen. Daarna is het gelijk op met de krachten, want de karpers neemt geen meter meer en glijdt richting landingsnet. Een graskarper welteverstaan. Een kleine, maar toch. Ik had dit wellicht niet moeten denken, want vlak voor het koord van het landingsnet schiet hij los, weg graskarper... Ach, maakt niet uit denk ik nog, ik beschouw hem als gevangen, gehaakt is gehaakt. Echter is het door al dit tumult rustig geworden onder de boom en laten de vissen zich niet meer zien.

Ik denk terug aan het gesprek met de franse karpervisser. Hij vertelde me dat de nachten beter waren op dit water en ik besluit om het er bij te laten en later de week een nacht te proberen.

Twee dagen later was ik terug op het water. Nu in de avonduren met de bedoeling om een nacht door te halen. Wederom vis ik met een bal deeg met een ouderwets wakersysteem. Het is mij opgevallen dat in dergelijke wateren dit zeer goed werkt, omdat de vissen alleen gewend zijn om boilies te pakken, maar ook te wantrouwen. Ik neig er altijd naar om iets anders te doen, dan wat andere visser op dergelijke wateren doen.

Ik kies nu voor een stek aan de zuidelijke kant van het water, omdat deze de gehele dag in de zon heeft gestaan en omdat dit de enige plek in het water is waar de ondieptes zijn. Ik vis wederom de kantjes er af (ik bedoel langs de kant natuurlijk). Weer is het zeer stil op de waker. Iets wat ik echt niet gewend ben, want zelfs in het kanaal heb je regelmatig aandacht op het aas door witvis. Net als ik een slok water neem, schrik ik van een bliep van de beetverklikker. Een flesje vliegt door de lucht en ik sta naast mijn hengel. De waker zakt langzaam weer terug naar de oorspronkelijke positie. Lijnzwemmer! oef!

Daarna valt de duisternis langzaam over het water en komt het water tot leven. Ik hoor met grote regelmaat enorme plonzen, ook op mijn stek. Ik ga dichterbij mijn hengel zitten, want ik weet al wat er gaat gebeuren.

Dit duurt echter weer eeuwen, maar dan gebeurt het toch. Eerst een klein schokje op de waker, daarna loopt de waker tergend langzaam omhoog en blijft bijna bovenin stil hangen. Lijnzwemmer of toch maar aanslaan? Dit duivelse dilemma blijft altijd een probleem bij deze vorm van karpervissen. Ik besluit toch om aan te slaan en voel weerstand, veel weerstand. De weerstand komt langzaam in beweging en voor ik het weet moet ik elke vezel van de hengel uittesten om te voorkomen dat de vis de rechts naast mij gelegen boomtakken bereikt. Gelukkig weet ik de vis te stoppen en vertrekt hij als een speer naar het midden van de vijver. De slip volgt keurig en stopt. Nu rustig terugpompen. De weerstand voelt goed, wat me doet vermoeden dat ik een fatsoenlijke vis gehaakt heb. Nu gaat de vis plotseling voor de linkeroever en probeer ik al pompend lijn te winnen. Vlak voor de oever schiet de vis weer naar het midden van de vijver, maar weet ik de run ditmaal te beperken tot een paar meter. Alsof de vis de strijd plotseling opgeeft laat hij zich zonder enige moeite naar de kant slepen. Ik zie meteen dat ik een spiegel gehaakt heb. Na enige kleine ontsnappingspogingen glijdt hij even later toch over het koord.

Enmaal op de onthaakmat zie ik dat de vijver nog een bijzondere vis voor me in petto had, want ik zie dat ik een heuse lederkarper heb gevangen. De weger vertelt me dat deze vis precies 12,5 kg is. Dochterlief helpt me met het maken van de foto, maar de camera weigert dienst, vanwege lege batterijen. Uiteindelijk maakt ze met mijn mobiele telefoon toch nog een mooie kiek van deze voor mij bijzondere vis.

Na deze vis wordt het stil op het water, mede door het omslaan van het weer. Het wordt heilig en koud en al snel zit ik rillend naast mijn hengel. Dochterlief had al eieren voor haar geld gekozen en was al in de auto gaan liggen in haar slaapzak. Ik besluit om te stoppen voordat ik de ijspegels van mijn neus moet breken.

De volgende dag loop ik weer om het water en ontmoet ik een nederlandse karpervisser. Het gesprek loopt soepel en hij vertelt me dat hij al enkele mooie vissen heeft gevangen, gewoon overdag! Hij toont me de foto's en daartussen zit ook een hele grote. Hij vertelt me dat deze spiegel 20,3 kg woog. Hij toont me daarbij ook nog drie foto's met vissen van zeker boven de twintig pond. Dit motiveert me om hier zeker nog een keer terug te komen!

De vijver ligt ongeveer 500 meter van de camping „ la Samaritaine „ in Buzancy, franse ardennen, zo'n 400 km van Den Haag.

De vijver is het gehele jaar te bevissen en je kan er rondom komen met de auto. Je kan en mag je auto bij de visplek hebben. Nachtvissen is toegestaan. De kosten zijn voor karpervissers 25 euro per dag. Je mag

dan met drie hengels vissen. Tevens hebben ze een soort van aanbieding van 40 euro per twee dagen en nachten. In vergelijking met andere betaalwateren is dit ongeveer gelijk.

Je kan er gewoon naar toe en beginnen te vissen, er komt vanzelf iemand van de vereniging langs waarbij je ter plekke de vergunning kan kopen en contant kan afrekenen. vragen? mail me op karper@whsv.nl !

